

Hned na začátku této knihy bych se rád k něčemu přiznal.

Budu se snažit v ní zachytit vše podstatné, co mě v posledním roce na cestě k jinému životu potkalo. Koho jsem potkal. Co jsem zažil a kam jsem se ve svém vlastním myšlení posunul. V žádném případě nechci tuto knihu nazývat dnes hojně používaným termínem: kniha osobního rozvoje.

Důvody k tomu mám hned dva.

Předně se mi tento termín nelíbí a vyslovení těchto tří slov mi zní jako ze stylu povinné četby, kterou mnozí z nás nemívali v dobách minulých příliš rádi. Vím, že spojovat tyto dva nespojitelné termíny zní možná hloupě. Také netvrdím, že je to totožné. Mám na mysli pouze to, že mám z této terminologie tyhle pocity.

A potom nechci, aby moje knížka byla nepřebornou studnicí rad a moudra. Budu se snažit, aby byla čtivá, a pokud si v ní každý nalezne něco pro sebe, co třeba použije ve svém budoucím životě a bude mu to ku prospěchu, splní hlavní záměr mého snažení.

Myslím si, že vzhledem k tomu, že sám jsem teprve na začátku neskutečně dlouhé a zajímavé cesty poznání sebe sama, těžko mohu napsat knížku osobního rozvoje. Na jedné straně *jedu v proudu* teprve něco málo přes rok, a tak mé zkušenosti jsou proti jiným zanedbatelné. Na straně druhé jsem ale sám velmi překvapen, co vše může za jediný rok potkat člověka, když opravdu otevře oči, mysl a srdce.

Na tomto místě bych ještě rád napsal věc, kterou považuji za velmi důležitou.

Vše, o čem zde píšu, se mi opravdu stalo, vše jsem prožil tak, jak jsem to popsal. Je možné, že se někomu něco nebude zdát dobré, nebo se mu to dokonce nebude líbit. Myslím si, že se dostanu i k tématům, o kterých se mnoho diskutuje, a jsou na ně rozličné názory. Věřím, že se zde objeví i věci, proti kterým naše současná společnost, tak, jak je nastavena, bojuje a tvrdí, že jsou lživé a nepravdivé. Někdy možná pro nás i nebezpečné.

Právě proto uvádím – zažil jsem to.

K některým informacím jsem se dostal prostřednictvím videí, k některým na základě přečtení knížek, jiné jsem získal na seminářích. Další informace ke mně přišly od zajímavých lidí, se kterými jsem měl možnost se setkat. Na základě toho všeho jsem si pak začal spoustu věcí uvědomovat, skládat je do sebe – a hlavně se o vše čím dál víc zajímat. A dělám to i dnes a bude tomu tak i zítra.

PŘED LÉTY...

Když mi bylo čtyřicet let, dostal jsem od své přítelkyně numerologický rozbor data narození. Úhledně svázaných patnáct stran, v nadpisu s mým jménem, příjmením a datem narození. Sešit, pokud se dá tato složka tak nazvat, obsahoval spoustu informací. Byly zde v určitých polích, mřížkách a tabulkách popsány záhadné rozборы výskytu číslic a jejich vzájemné vztahy, při jejichž studiu, přiznám se bez mučení, jsem ztrácel kontext.

Musím ovšem nejprve předeslat, že jsem v té době patřil k tzv. materialistům, lidem myslícím převážně levou polovinou mozku, a tak jsem tuto číselnou analýzu převzal sice s díky, ale bylo to spíše poděkování *ze slušnosti*. Myslel jsem si tehdy o tom své. Nějaká počítačka, která mě ani neviděla a pouze od mé přítelkyně obdržela mé jméno, příjmení a datum narození, měla o mně všechno vědět, a ještě znát mou budoucnost? Musel jsem se tomu smát, ale udělal jsem to, až když jsem byl sám. Nechtěl jsem přítelkyni ranit tím, že vyhodila peníze za pár potištěných a svázaných listů papíru.

Letmo jsem do stránek nahlédl, a hned jsem věděl, že jsem udělal dobře, že jsem se rozhodl přečíst si pár řádek, až budu sám. Nečetl jsem pasáže týkající se roků vztahujících se k tehdejšímu dni. Ty mě nezajímaly. Věděl jsem, že to, co jsem prožil, jsem prožil. O tom si číst nemusím. To vím nejlépe sám. Prolistoval jsem se na stranu deset, abych *věděl*, co mě čeká od čtyřiceti dál. Jak už jsem napsal – materialista až za hrob – to jsem se pobavil.

Kromě toho, že zde bylo popsáno různé postoupení vibrací a ovlivňování číslic v daném období, se na mě usmívala budoucnost v podobě rozvíjení intuice a věnování se duchovním záležitostem, během nichž se rozvinou mé léčitelské schopnosti, aniž si těchto změn budu vědom. Největší nesmysl jsem spatřoval v krátké větičce, že se v uvedeném období přestěhuji nebo zakoupím nemovitost.

Zde mé čtení skončilo, protože jsem považoval za ztrátu času číst nesmysly, které musela bezpochyby vyplodit naprosto chorá hlava.

Já, zapřisáhlý a zarytý patriot, bych se NIKDY ze svého města neodstěhoval. A vzhledem k tomu, že jsem dobře znal výši svého zůstatku na účtu, nehrozilo ani nejmenší nebezpečí stran nákupu nemovitosti.

Pobaven veselým čtením, jak se ze mě stane léčitel žijící v chaloupce v nějaké zapadlé vesničce, jsem odložil numerologii na dno krabice se starými fotografiemi z vojny a odešel za přáteli do hospody na pivo.

Zhruba dva roky nato se přítelkyně z mého života ztratila. Neztratil se však onen sešit.

Jednoho dne, když můj život zase nabral obrátky, já se těšil jinému hezkému vztahu a na už dávno bývalou přítelkyni jsem neměl sebemenší potřebu si vzpomenout, se mi do rukou dostala stará papírová krabice. Jistě znáte takové ty krabice, které vám doma zůstanou po koupi nějakého elektrického spotřebiče a přesně se hodí k uložení věcí, které ještě nechcete vyhodit. Co kdyby se to v budoucnu hodilo... Nebo je to škoda... Je to přece jen kousek vás, vašeho života. Něco z dřívějšíka. Ve většině případů se k nim už nikdy nevrátíte a jen je v takových krabicích posunujete z místa na místo. Nejčastěji na ně narazíte, když něco hledáte nebo se stěhujete...

Já jsem se stěhoval.

Při takové příležitosti se samozřejmě snažíte zbavit všech přebytečných věcí – a já jsem narazil i na zmíněný sešit. Nevyhodil jsem ho. Tenkrát jsem si ho nechal a dnes jsem tomu rád. Pravda je, že ne všechny věci na dně krabic jsou k nepotřebě.

Sedl jsem si. Bylo mi čtyřicet dva let. Nesmějte se! Nesedl jsem si, protože mi bylo dvaadvacet, ale proto, že jsem po letech se zvědavostí opět otevřel svou numerologii. Samozřejmě, vrátily se mi vzpomínky na to, kdy a za jakých okolností jsem ji dostal. Také mě zajímalo, jestli se náhodou něco nesplnilo a co mě asi tak ještě čeká. Člověk, i když těmto věcem nevěří, stejně mu v hlavě jakýsi šotek našeptává: co kdyby na tom bylo něco pravdy, co kdyby o vás někdo věděl mnohem víc, než víte vy sami. A tak jsem se konečně dostal k tomu, že jsem si vše v klidu, a hlavně v době, kdy se můj život začal ubírat jiným směrem, přečetl.

Najednou se mi stěhování z mého rodného stotisícového města do malé vesničky nezdálo tak směšné a nesmyslné. Najednou jsem potkal někoho, koho jsem si tak zamiloval, že jediným a správným řešením, jak strávit co nejvíce času společně, bylo udělat změnu. Každodenní dojíždění nepřicházelo v úvahu, potřeboval jsem sílu na lásku, a ne ji vydávat do těšení a sezení za volantem svého auta. Takže změnu v tom, že budu uléhat i vstávat vedle toho, koho miluji.

Věřím, že každý z vás podobnou situaci zažil, že každý potkal tu svou osudovou lásku a chtěl s ní trávit veškeré volné chvílky. Na začátku jsou schůzky, návštěvy a těšení se jeden na druhého, později potřeba být spolu zesiluje a nabírá na obrátkách. Dříve či později však pocítíte, jako se to stalo mně, že vám pouhé těšení a touha už nestačí, že to na lásce spíše ubírá, a že je potřeba udělat nějaký rozhodující krok. Krok vpřed – změnu k lepšímu. Byla a je spousta zaláskovaných, kteří tento rozhodující životní milník bez povšimnutí minuli, jejich city se pozvolna a nenápadně vytratily a jejich vztah, třebaže byl sebelepší, nenávratně skončil.

Lidé jako takoví se už ze své podstaty bojí jakékoliv větší změny, a to i v případě, že by mohla vést k lepšímu. Neustále jim jakýsi temný démon v hlavě našeptává, aby vše nechali při starém, že takhle to přece stačí a mohli by být rádi, že to vůbec je tak, jak to právě je. Podle mě je to velká chyba. Pokud člověk uzavře životní kapitolu a otočí list, nemusí být smutný. Litovat může jen tehdy, když to nedokáže.

Seděl jsem a četl si dál.

Jak mi při čtení před očima běžely roky, jediné, čemu jsem stále nerozuměl, bylo neustálé opakování slovních spojení *duchovní růst*, *duchovní zaměření*, *duchovní cesta*.

Dnes už vím, že jsem tomu v té době ani rozumět nemohl. K plnému pochopení jsem měl teprve dojít. Bylo mi dvaadvaceticet a četl si řádky, které popisovaly můj budoucí život. Když na ty chvíle vzpomínám, uvědomuji si, že bylo velmi zvláštní číst si o svém budoucím životě – a nerozumět mu. Naštěstí se ale spousta výsledků a závěrů dala objasnit i jinak, prostým selským rozumem, a já v té době byl hodně racionálně zaměřený. Věřil jsem hlavně tomu, na co si mohu sáhnout. Já jsem se stěhoval a opouštěl SVÉ město. To byla v tu chvíli jasná realita. Překvapivá, ale lehce vysvětlitelná.

Dobalil jsem věci a odstěhoval se na vesnici. A dnes, když píšu tyto řádky, mohu s radostí konstatovat, že ten můj KROK vedl správným směrem, a ZMĚNA, kterou přinesl, dala alespoň malý kousek štěstí a radosti nejenom mně, ale pevně doufám, že i mým blízkým a lidem v mém okolí.

Možné také je, že jsem se nerozhodl ani sám, jak si myslíme my, kteří skálopevně věříme v možnost, že se svobodně rozhodujeme sami. Možné je, že taková svobodná volba ani neexistuje.

Uběhlo pár měsíců a oženil jsem se. Narodil se mi syn. Ten den byla neděle a byl to den mých třiačtyřicátých narozenin. Za celý život jsem nedostal krásnější dárek! Když se vám narodí dítě, je to velice působivý zážitek. A když navíc máte možnost u zrození nového života být přítomen, musí se to do vás velmi silně zapsat. Pokud se to ještě stane v den vašich narozenin, je to takový emoční otřes, že jen stěží je možné předat ho formou pouhého zápisu na papír.

Někdo říká, že je to náhoda, jiný, že je to znamení. Já tvrdím, že náhody neexistují. Vše je nastaveno tak, jak bylo předem určeno, a my si jenom myslíme, že to, co nás potkává a čím procházíme, jsou jen neočekávané shody okolností. V té době to ale pro mě náhoda byla. Náhoda, hlavně však neskutečné štěstí v podobě klučiny, který změnil můj celý život. A dnes i tenkrát je úplně jedno, zda jsme narozeni ve stejný den či nikoliv.

Můj život nabíral neskutečné obrátky, a to jsem ještě ani zdaleka netušil, kam se v něm mám posunout později.

Pro dokreslení je potřeba na tomto místě doplnit skutečnost, že jsem jedináček. Jestli jsem tak byl vychován a zanechalo to na mně stopy, ponechávám na ostatních. I když svou realitu si tvoříme sami, měli bychom se podle toho chovat a mělo by nám být jedno, co si ostatní myslí. Nicméně tedy jako jedináček jsem se dostal do velké rodiny. Moje žena pochází z pěti dětí, a ty už zase mají své děti. Vzhledem k tomu, že mají to štěstí a patří mezi rodiny, které se často a rády navštěvují a scházejí, stane se někdy, že i ve velkém domě nezbude na pozdě příchozího židle. A je to krásné. Dnes už do téhle rodiny patřím i já. A jsem velmi rád. Pochopil jsem i to, že když jsem opouštěl své rodné město a byl jsem i docela smutný, že můj smutek byl zbytečný. Spojovaly mě pouze zvyk, vzpomínky a pár přátel. Není dobré poddat se zvyku. Není dobré žít jen ze vzpomínek. Je potřeba žít teď. Se včerejškem už nic neuděláte. Je smutné, když lidé žijí včerejškem. Neustále si připomínají, jaké to bylo, a nekonečné diskuse u piva o tom, že takové už to nikdy nebude. Samozřejmě, že už to tak *nikdy nebude*, protože je to minulost. Nevstoupíte dvakrát do téže řeky. Zapomeňte na minulost a žijte dneškem! Žijte teď! Nic jiného v této realitě neexistuje. Minulost je pryč a budoucnost bude taková, jakou si ji v přítomnosti vytvoříte.

Já jsem žil ve velkém městě a v podstatě jsem byl sám. Nyní bydlím v malé vesničce se šesti sty obyvateli a mám velkou rodinu. Jsem šťastný. No a v té několikrát již zmiňované numerologii jsem tuto životní změnu měl napsanou. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se něco takového může stát, vyplnit se.

A stalo se.

Začal jsem žít na vesnici. Tedy pokud bych měl tento stav přesněji formulovat, měl bych asi napsat: Začal jsem se *učit* žít na vesnici.

Samozřejmě – názory na život na vesnici a ve městě dost často liší. Jedni tvrdí, že na vesnici vám všichni vidí do talíře. Druzí zase, že by nemohli bydlet v neosobních panelácích, kde soused nezná souseda. Ve velkém městě to žije, na vesnici se neděje nic. Měšťáci jsou vychytralí flákači, vesničané zase vidláci s pěti třídami základní školy. Ti první by na vesnici shnili a pošli jako toulaví psi. Ty druhé by ve městě zabil když ne kravál, tak určitě smrad, kouř nebo šílená doprava.

Podle mého názoru žijí slušní, schopní a poctiví lidé jak ve městě, tak i na vesnici. Všude naleznete jak líné, tak pracovité, chytré i hloupé, dobráky i poberty. V každém případě ale je pravda, že žít na vesnici nebo ve městě je

něco naprosto odlišného. Musel jsem se tedy učit, ale snad poprvé v životě mě učení začínalo bavit.

Vždy, když nás potká jakákoliv změna, měla by to pro nás být výzva. Alespoň bychom to tak měli vnímat. Pokud to tak necítíte, buď je ta změna bezvýznamná, takže váš život nikterak zásadně neovlivní, nebo se nové realitě stavíte na odpor. Ve druhém případě je to špatně. Novou realitu musíte nechat *běžet po proudu*. Když se k ní začnete chovat křečovitě, ona se stejně křečovitě a úporně vyvíjí. Věci navazující na sebe nefungují tak, jak by měly, fungují málo, pomalu nebo špatně. V okamžiku, kdy škrčení malinko povolíte, věci se najednou dějí, jako by se samy daly do pohybu. Změna vás musí bavit, musíte si s ní hrát jako malé děti. Je dobré občas na okamžik vypnout logické či racionální myšlení a nechat osud plynout volně a svobodně tam, kam má namířeno. Prostě se bavit.

V té době jsem o tom nic nevěděl, ale byl jsem ve výhodě, že mě vše přirozeně, samo od sebe, zajímalo a těšilo. Po velmi dlouhé době jsem nebyl sám. Měl jsem velkou rodinu. Fantastickou ženu, díky níž se můj život měnil od základu, s ní jsem, jak se říká, vyženil sedmnáctiletého syna Tomáše, narodil se nám Jiřík – moje zlatíčko Jurášek.

Ještě nějaký čas jsem dojížděl do města za prací, až jednoho dne jsem byl nucen říci: dost. Začal jsem mít dojem, že člověk, který byl mým vedoucím, se začíná chovat strašně arogantně, a to jen ze své pozice nadřízeného. Určitě znáte ten pocit: Snažíte se být v práci dobří, pracujete pilně a poctivě, kolektiv vás má rád, ale zasedne si na vás jedinec, který má vnitřní potřebu se na vás *hojit*. No – a pokud se vám to stane a není možné tuto skutečnost změnit, je lepší se pousmát – a odejít *středem*.

Ještě lépe se odchází, když máte kam odejít.

A to já jsem měl. Opět mi s tím pomohla má žena, která již delší dobu pozorovala mou každodenní nelibost při odjezdu do práce a vzrůstající averzi vůči mému nadřízenému.

Ten den si pamatuji jak dnes. Jen se usmála a řekla:

„*Netrap se tam! Pojď pracovat ke mně!*“

Druhý den ráno jsem zašel přímo za majitelem firmy, pro kterou jsem pracoval, a sdělil mu své rozhodnutí odejít.

Na tomto místě je potřeba trochu přiblížit náš vzájemný vztah.

S Martinem jsem se v té době znal již více než deset let. V žádném případě to pro mě nebyl jen majitel firmy, který mi zadával práci, ale především kamarád. Naše kamarádství se utužovalo každým dnem. Vedle něj jsem stál, když začínal a měl první větší úspěchy, kterých dosáhl svou poctivou

prací. Byl jsem s ním, když se mu nedařilo a vyprávěl mi o tom. Stál jsem u toho, když po neúspěchu *nastartoval vnitřní motory* a znovu se vrhl do práce. A znovu začal vyhrávat. Vím o mnoha jeho dobrých nápadech,